

[Carsten Raft.]

som det vil være rimeligt at tage hensyn til i en tid, da vanskelighederne er store. Mange af disse mennesker har det meget småt, og de kom derfor til finansministeren og sagde: Kan der ikke ske en lempelse i overensstemmelse med den, der er sket for aldersrentemodtagerne, for de privat pensionerede, der har sparet staten for vældige millionbeløb. Såvidt jeg ved, fik de pågældende besked om, at de kunne vente et svar. Det har de ikke fået.

Jeg vil gerne spørge, hvordan den højtærede finansminister eller hans repræsentant stiller sig til spørgsmålet om selve henvendelsen; jeg synes, det var rimeligt, at vi fik at vide, hvordan man i det hele taget fra regeringens side ser på udviklingen i denne henseende. For det kan nærsomhelst komme til en krise. Når disse mennesker er klar over, at deres penge er små, når de skal bruges, og klar over, at de skal betale skat både i den ene og den anden ende og selv skal sørge for alt, og når de tager suppleringen af aldersrenten i betragtning, kommer det tidspunkt, da de i stort tal spørger sig selv: Kan det betale sig at lave denne privatpensionering, bør vi ikke hellere overgå til aldersrenteordningen? Hvis det sker — det er måske ved at ske, det menes i øjeblikket, at det overvejende er arbejdsgeberne, der får funktionærerne til frivilligt at pensionere sig, og at lysten er faldende og med god grund — kommer der en regning til staten af uhyre dimensioner, nemlig når alle går over til aldersrenteordningen og ingen af disse folk mere vil sørge for sig selv. Derfor synes jeg, at denne henvendelse, også i betragtning af den store kreds, der står bag ved den, burde have været besvaret. Men jeg synes, at finansministeren enten her eller ved anden lejlighed, f. eks. i radioen, burde udtale sig om dette spørgsmål, der har betydning for masser af mennesker og har fundamental betydning for hele vor sociale indstilling og for vore statsfinanser.

Minister V. Buhl: Da finansministeren er optaget i det andet høje ting, skal jeg på hans vegne svare på det stillede spørgsmål.

Den henvendelse, som det ærede medlem hr. Carsten Raft talte om, går jo ud på, at der skulle ydes forskellige personer, tidligere journalister, funktionærer og andre, som oppebærer livrente fra pensionskasser, et nedslag i skatteansættelsen, når de fylder de 65 år, et nedslag, der skulle være væsentligt større end det, der ved ligningsloven

for skatteåret 1948—49 er fastsat for personer, der oppebærer aldersrente. Man tog altså sigte på den ordning, der var gældende for skatteåret 1948—49.

Imidlertid skete der det — og det skete få dage efter at henvendelsen var fremkommet —, at rigsdagen vedtog en meget betydelig forhøjelse af det nedslag, der indrømmes de personer, der er tale om, aldersrentemodtagere m. fl., og også maksimalindkomstbeløbet forhøjedes betydeligt i forhold til, hvad der var gældende for skatteåret 1948—49. For forsørgere i København, Frederiksberg og Gentofte forhøjedes nedslaget fra 1 200 til 2 000 kr., maksimalindkomstbeløbet fra 3 800 kr. til 5 000 kr. for forsørgere, og for ikke-forsørgere forhøjedes nedslaget fra 600 til 1 000 kr. og maksimalindkomstbeløbet fra 2 200 til 3 500 kr. Det nedslag, som således er givet aldersrentenydere m. fl., medfører jo i praksis en meget væsentlig skattnedsættelse for de personer, der falder ind under disse regler, og vil altså også i stor udstrækning komme personer tilgode, som omfattes af den fremsendte henvendelse, nemlig journalister og funktionærer over 65 år, der er henvist til at leve af private pensioner.

For det andet er rigsdagen for ganske nylig ved vedtagelsen af udskrivningsloven for skatteåret 1949—50 gået med til en skattnedsættelse for dette skatteår på ialt 152 mill. kr., hvoraf 132 mill. kr. kommer de skatteydere tilgode, hvis skattepligtige indkomst ligger under 12 000 kr., et forhold, der i denne forbindelse må tages i betragtning.

Dette spørgsmål må i det hele ses i sammenhæng med andre forhold, og det vil sikkert ikke være muligt, ej heller rimeligt, ved de årlige skattelove at tage stilling til et spørgsmål om, hvorvidt der bør gives videregående skattelempelsesregler for specielle grupper af skatteydere, som der her er tale om. Hele spørgsmålet behandles naturligst i forbindelse med den forestående revision af statsskatteloven, idet afgørelsen af sådanne principielle spørgsmål bør tages op under den almindelige gennemgang af beskatningsreglerne. Man kan iøvrig næppe heller tænke sig, at en skattnedsættelse i givet fald skulle komme samtlige i den omhandlede gruppe værende skatteydere tilgode uanset den indkomst, de iøvrigt måtte oppebære, f. eks. i renteindtægter af formue eller lignende.

Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem nævner, at pengenes faldende værdi har forringet de pensioner og andre ydelser, der her kan være tale om, men det er et spørgsmål, der ikke alene vedrører denne